

La finestra oberta

ELISABET ZOPPETTI

La cistella de la compra

Cada vegada que mires els preus dels cartells que marquen els productes als supermercats, t'adones que han pujat. Moltes vegades, aquest augment és d'un dia per l'altre. Aviat haurem d'anar vestits *de gala* al supermercat, tal com s'estan posant els preus. Han esdevingut llocs VIP. No faig pas referència a les patates xips, ni a les olives farcides per fer el vermut, sinó a productes de primera necessitat: tots aquells que hauríem de menjar per mantenir una dieta equilibrada, com poden ser les fruites, les verdures, la carn, el peix...

És cert que tots mirem la nostra butxaca i on podem trobar els productes de primera necessitat millor de preu. I com que mirem i mirem, tenim tendència a mirar a l'altre costat de la nostra frontera, més concretament a la Seu d'Urgell, on trobem un supermercat (no direm noms, però tots sabeu a quin faig referència), on els preus són més assequibles que els que trobem a casa nostra, i això que ara cal comptar amb la pujada del preu de la benzina. A més, i això ho he constatat jo mateixa, tenim la possibilitat que, amb una simple operació informàtica, ens tornen l'IVA de la nostra compra.

I per què us dic això? Doncs perquè ha aparegut una notícia en un dels mitjans digitals del nostre país, on se'ns informa que el Departament de Tributs i Fronteres, que es troba immers en la digitalització

dels processos i la corresponent simplificació dels tràmits duaners, amb la finalitat de recaptar més diners, no ha aconseguit que tots aquells que comprem o compreu fora del nostre país productes i que us podeu desgravar l'IVA, acabeu abonant els tributs que pertoca en el nostre país.

Fem un pas enrere. Sí que és cert que han pujat alguns dels nostres salaris (us recordo la Llei 17/2022, del 9 de juny, de mesures per millorar el poder adquisitiu de la ciutadania), però no en la mateixa mesura que han augmentat els preus dels productes de primera necessitat. És molt complicat omplir les cistelles de la compra, i per tant, fem mans i mànigues a fi de poder menjar cada dia del mes. Ens veiem abocats a comprar allí on millors preus trobem, a fi d'estalviar encara que siguin cinquanta cèntims d'això o d'allò altre.

Però titulars com aquests: «La primera simplificació dels tràmits duaners per collar el *tax free* no ha acabat de funcionar», ens fan sentir com autèntics defraudadors, que baixem a la Seu d'Urgell per comprar aquells productes que podríem comprar al nostre país.

Segurament, tots aquells que cobren els salaris mínims s'ofendran, i amb raó: sense fer un mínim de tres

menjades al dia, és molt complicat treballar, encara que sigui per obtenir salaris de 1.300 euros al mes. D'aquests diners han de sortir els pagaments de l'habitatge, la llum, el telèfon, els possibles extres que sorgeixin i, molt important, el que mengem cada dia.

Cal admetre que la situació actual ens ha superat, i que el cost de la vida no és assumible per a moltes famílies, i més si hi ha nens a casa, els quals han de tenir una alimentació equilibrada per créixer amb qualitat. Per què els productes de primera necessitat són més cars al nostre país que a l'altre costat de la frontera? No és el lloc ni el moment de discutir-ho, però és una realitat.

Amb els lloguers dels pisos no podem estalviar: o pagues o et desnomen. La llum, si no la pagues, te la tallen; i el mateix passa amb el telèfon. Per això no ens queda altre remei que estalviar en aquell sector de la nostra economia on podem triar: on anem a comprar i quant podem gastar, i si, a més a més, ens podem estalviar uns diners, millor.

No vull entrar a discutir si està ben fet o no, sinó, simplement, constatar que amb les coses del menjar no s'hi juga. ≡

Membre de la CPN de Progressistes-SDP